

[Margrete Auken]

lykkesektoren eller fritidssektoren, noget, som vi måske kan satse lidt mere på, når vi engang får råd, siger mirakeldyrkerne blandt de mest forvitrede væksttilhængere. Når vi nu får denne kæmpevækst, får vi råd til at gøre noget ved alt det andet, men først skal vi satse økonomisk. Det er den strategi, der er så forfærdelig farlig, og som er politisk og kulturelt ganske afslørende for, hvad det er for en holdning, de nordiske regeringer har lagt frem i deres handlingsplan.

Jeg er som fru Aase Olesen livræd for, at de store ord bliver devalueret. Jeg er livræd for, at vi kun har dem i indgangsbønnerne, festtalerne og udgangspompøse bemærkninger. Næsten det farligste, der kan ske for det nordiske samarbejde, er, at man kun har dem dér, og at de, hver gang det kommer til konkrete initiativer, nærmest er glemt. Jeg vil meget gerne sende bolden tilbage til fru Aase Olesen og spørge hende, om ikke det kan være nok så lammende for en masse af det arbejde, der foregår uden for det etablerede nordiske arbejde, at vi tilgodeser dem i festtaleform, men glemmer dem, når der virkelig skal satses på det, som et flertal herinde siger er det tunge område. Interessen for det nordiske samarbejde forsvinder, fordi vi anbringer dem i fritidssektoren eller lykkesektoren og ikke vil inddrage dem i en samtale i det daglige arbejde om, hvordan vi skal udvikle den økonomiske side af det nordiske arbejde og dermed selvfølgelig også af vores eget.

Fru Aase Olesen sagde også, at forskellige samfundssyn ikke svækker det nordiske samarbejde, og det er jeg enig i. Jeg vil gå så vidt, at jeg vil citere en glemt helt fra de radikale, nemlig Hørup, som sagde som en grundlov for politisk arbejde: del jer efter anskuelser! Jeg synes, det er vigtigt at slå det fast, for kun derved kommer der en ægte og forpligtende samtale i gang. Hvis man derimod prøver at forene ting, der er åbenlyst modsatte, i en eller anden almen grød af ingenting, så er det, det bliver uentusiastisk og efterhånden fuldstændig tomt. Det er dér, min kritik også retter sig mod socialdemokraternes forsøg på forening af modsatrettede strategier – en gang til: ryg mod ryg og fremad, så kommer man ikke ud af stedet, og jeg er slemt bange for, at det bliver den side, som NFS kalder konkurrencestrategien, der kommer til at trække, fordi selve mobiliseringen mod den er så svag.

Jeg deler i øvrigt fru Aase Olesens interesse i at få det sikkerhedspolitiske ind i vores samarbejde og mener, at vi godt kan komme betragtelig længere uden at komme på tværs af de nordiske aftaler. Vi behøver jo ikke at vedtage rekommandationer, selv om vi laver noget mere samarbejde også i Nordisk Råds regie om det sikkerhedspolitiske.

Til hr. Anker Jørgensen har jeg ikke så forfærdelig meget andet at sige end det, der allerede er sagt. Vi kan blive enige om så meget, og så kan hr. Anker Jørgensen altså også blive enig om det modsatte. Det er det, der er lidt fortvivlende. Og hr. Anker Jørgensens bemærkninger om, hvorfor vi har rejst denne debat, og hvad vi ønsker med den, må stå helt for hr. Anker Jørgensens egen regning. Jeg kan ikke gå ind i anmeldelser på den måde, så det må blive socialdemokratiets problem, om det er sådan, man skal diskutere med hinanden.

Og så til regeringen. Jeg er fantastisk ked af, at finansministeriet ikke ville give mig adgang til den omtalte korrespondance. Jeg er selvfølgelig glad for, at justitsministeren nu har sagt – så vidt jeg kan læse af det svar, jeg har fået i dag – at det er med en mildt sagt tvivlsom begrundelse, det er sket, ja, det er måske endda et spørgsmål, om loven om offentlighed er overholdt. Det ville have hjulpet, hvis vi havde haft lejlighed til at se, hvor megen entusiasme der i grunden er lagt i denne plan fra regeringens side.

Mens hr. Nør Christensen talte, var jeg lige ved at få en mistanke om, at han kom sandheden nærmere, end ministeren gjorde i sin beskrivelse af ambitionsniveauet. Det havde været godt at kunne blive befriet for den mistanke ved at se de mange initiativer, og jeg må stadig væk henholde mig til min mistanke om, at grunden til, at det ikke er sendt over til os, er, at der nærmest ikke er noget at sende over til os. Vi kan da også se, når vi går ind i de konkrete forslag fra den danske regerings side, at det nærmest er ingenting, det er meget tyndt, og det er næsten alt sammen noget, der ligger der i forvejen. Vi kan jo gøre det helt klinkende klart, at der ikke er tale om, at der skal satses flere kroner, det er jo regeringens politik, så det er i bedste fald beskæftigelsesneutralt – hvis det overhovedet er det.

Så lige en enkelt ting om det, ministeren sagde her til sidst om, hvor glad han var for,